

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE**

**A R R E S T**

**nr. 110.817 van 1 oktober 2002  
in de zaak A. 88.576/VII-20.121**

In zake :       1. XXX,  
                  2. XXX,  
                  wonende te 8300 KNOKE-HEIST,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, alias XXX en XXX, alias XXX, beiden van Joegoslavische nationaliteit, op 15 november 1999 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 november 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 89.668 van 18 september 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissingen wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, die persoonlijk verschijnen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 16 september 1998 en verklaarden zich op 17 september 1998 vluchteling.

1.2. Op 3 november 1999 nam de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen zich reeds in het verleden vluchteling verklaarden in Duitsland.

1.4. De motivering van de beide beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 8 van de Conventie van 15 juni 1990 van Dublin.

Betrokkene heeft in Duitsland een asielaanvraag ingediend en de Duitse overheid heeft in datum van 25/02/1999 en 03/11/1999 en met art. 5.4 en 9 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon. Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten.";

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een enig middel het volgende aanvoeren:

"1. De beslissing tot weigering van verblijf van 3.11.1999 werd betekend aan de leden van dit gezin, maar op een verkeerde naam, terwijl de Belgische Overheid zeer goed op de hoogte is van de ware identiteit van de leden van dit gezin.

2. De tweede asielaanvraag, ditmaal in België, na een weigering van asiel door de Duitse Overheid, is het gevolg van nieuwe feiten die dit gezin onderging na hun

uitwijzing uit Duitsland. Deze nieuwe feiten werden ter kennis gebracht van het Commissariaat-Generaal op 11.4.1999. Dit was tot op vandaag het enige inleidende gesprek van de familie met het Commissariaat-Generaal. Het onderzoek door deze Dienst is nog lopende vermits er nog geen gemotiveerd antwoord door het Commissariaat-Generaal werd gegeven op de verklaringen van deze familie.

3. Volgens de Conventie van Genève, door België geratificeerd, heeft elke asielaanvrager het recht op een degelijk onderzoek ten gronde van zijn of haar asielaanvraag. Elkeen die zich bedreigd voelt heeft het recht in een ander land asiel aan te vragen, ook wanneer het noodzakelijk is een valse identiteit aan te nemen om het land te kunnen ontvluchten. Zodra de procedure ten gronde werd opgestart, heeft deze familie ook haar ware identiteit bekend gemaakt. Van volhardende fraude kan hier dus geen sprake zijn.

4. De stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken in haar besluit van 3.11.1999, dat betrokkenen geen specifieke elementen aangehaald hebben waarom hun asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden, is strijdig met de verklaring die betrokkenen hebben afgelegd op het Commissariaat-Generaal op 4.11.1999, in bijzijn van een getuigetolk.";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord als volgt repliceert:

"Voor zover kan worden aangenomen dat de hoofdbekommernis van verzoekers het bekomen van de Vluchtelingenstatus is, tonen zij niet aan enig belang te hebben bij een vordering tot nietigverklaring tegen de beslissing op basis van de welke zij worden teruggezonden naar de Lid-Staat die bevoegd is om de behandeling van hun aanvraag te verzorgen.

Bij gebrek aan belang is het annulatieberoep niet ontvankelijk.

Er worden geen middelen ontwikkeld.

Om deze redenen, behage het de Raad van State

Het beroep tot nietigverklaring af te wijzen als zijnde niet ontvankelijk en minstens ongegrond.

Verzoekende partij te verlaten in kosten.";

2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord het volgende aanvoeren :

"Verzoekers zijn inderdaad kandidaat vluchtelingen die een eerste verzoek tot asiel hebben ingediend in Duitsland onder de naam XXX. Dit asiel werd hen geweigerd en zij werden naar Kosovo uitgewezen.

In Kosovo werden zij opnieuw het slachtoffer van politiek geweld, hetgeen gestaafd wordt door een uittreksel uit een internationaal rapport, waarvan een kopie van de voornaamste bladzijde in bijlage aan deze memorie wordt toegevoegd, feiten die door de verzoekers tijdens hun asielaanvraag in België aan de autoriteiten werden meegedeeld met overhandiging van de overtuigingsstukken.

Om verdere vervolging te ontlopen gingen verzoekers opnieuw op de vlucht, ditmaal gebruik makend van een valse identiteit om zo via Duitsland naar België te kunnen komen en hier asiel aan te vragen. Het feit dat verzoekers onder de valse identiteit Z. in ons land toekwamen en asiel hebben aangevraagd is volkomen begrijpelijk omdat zij vreesden dat zij anders onmiddellijk opnieuw naar Duitsland zouden worden teruggestuurd. Het vertrouwen in de Duitse aanpak van hun asieldossier hadden zij ondertussen begrijpelijkerwijze verloren.

Tijdens de procedure in ons land werd hen aangeraden terug gebruik te maken van hun ware identiteit, hetgeen zij ook onmiddellijk hebben gedaan, wat aantoonde dat het niet in hun bedoeling lag fraude te plegen. Zij hebben evenmin gepoogd clandestien in ons land te verblijven, vermits zij van in het begin aan de bevoegde instanties hun verblijfplaats hebben meegedeeld en aldaar ook steeds verder hebben verbleven.

Ondertussen heeft een van hun kinderen zware psychische problemen ten gevolge van wat zij als gezin al hebben moeten doorstaan. Mevrouw XXX beleeft een moeilijke zwangerschap en heeft voortdurend medische hulp nodig. De geboorte wordt voor elk ogenblik verwacht.

Zelfs wanneer volgens een strikte interpretatie van de Akkoorden van Dublin Duitsland in aanmerking komt voor de behandeling van de nieuwe asielaanvraag, en dit land ook bereid is deze aanvraag te behandelen, betekent dit niet dat ons land in dergelijke situatie meteen ook de betrokkenen naar Duitsland uitwijst. De toepassing van de Akkoorden van Dublin laat immers zoveel te wensen over dat de Belgische regering bij de aankondiging van haar nieuw asielbeleid eind 2000 zichzelf als doel stelde op het Europees vlak te onderhandelen om te komen tot duidelijker afspraken binnen de Schengenlanden omtrent deze materie.

Het is dus helemaal niet noodzakelijk dat België verzoekers nu naar Duitsland uitwijst om daar hun asielaanvraag te laten behandelen.

Integendeel. Gezien hun ervaring bij de vorige aanvraag in Duitsland zelf, gezien hun ervaring bij hun terugkeer in Kosovo, gezien de medische toestand van een der kinderen en de zwangerschapsproblematiek, lijkt het om humanitaire redenen aangewezen de asielaanvraag in ons land ten gronde te behandelen. Het opnieuw gebruiken van hun ware identiteit toont aan dat verzoekers vertrouwen hebben in de procedure zoals die in België verloopt en zij overtuigd zijn dat België hen een eerlijke kans op asiel zal geven.

Omdat verzoekers zonder financiële middelen proberen te overleven, gesteund door omwonenden en enkele familieleden, kunnen zij voor hun verdediging ook slechts beroep doen op wat beperkte juridische bijstand van enkele vrienden. Dit verklaart de beperkte juridische stijl van hun verdediging, ook bij deze procedure bij de Raad van State.

Gezien de medische problematiek bij de verzoekende partij, de ontgoocheling opgelopen bij de uitwijzing vanuit Duitsland naar Kosovo, heeft de verzoekende partij wel degelijk belang en is het annulatieberoep ontvankelijk.";

2.4. Overwegende vooreerst, wat betreft de kennis van de Belgische overheid met betrekking tot de ware identiteit van verzoekers, dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers zich vluchteling hebben verklaard op 17 september 1998 en de naam "XXX" hebben gebruikt; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 april 1999 verklaarde dat zijn echte naam "XXX" is en de echte naam van zijn echtgenote "XXX"; dat verzoekers zelf gedurende 7 maanden de naam "XXX" hebben gebruikt en voor verwarring hebben gezorgd; dat bovendien een eventueel gebrek in de kennisgeving niet leidt tot de onwettigheid van de beslissing;

Overwegende dat de verzoekende partijen niet betwisten dat zij in Duitsland een eerste asielaanvraag hebben ingediend; dat de minister van Binnenlandse Zaken derhalve, met toepassing van de internationale overeenkomsten die België verbinden en inzonderheid met toepassing van artikel 10, 1, d), van de Conventie van Dublin, kon overwegen dat de Duitse overheden bevoegd zijn voor de afhandeling van de asielaanvraag; dat hieruit volgt dat op de minister of zijn gemachtigde niet de rechtsplicht rust om de tweede asielaanvraag van de verzoekende partijen, "die (...) het gevolg (is) van nieuwe feiten die dit gezin onderging na hun uitwijzing uit Duitsland", in overweging te nemen en te onderzoeken; dat voorts, wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot asiel, het niet ter zake doet welke de nieuwe feiten zijn waarop de nieuwe asielaanvraag steunt;

Overwegende dat artikel 51/5, van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), expliciet de soevereine macht van de Belgische Staat voorziet om elke aanvraag die in België wordt ingediend te onderzoeken, zelfs wanneer deze met toepassing van de criteria van de internationale overeenkomsten die België binden, niet verplicht is de asielaanvraag in behandeling te nemen; dat op grond van deze bepaling de minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt om een voordeel aan de asielaanvrager toe te kennen, met name de behandeling van de asielaanvraag in België indien de vreemdeling daarmee instemt; dat een overheid die over de mogelijkheid beschikt om een voordeel toe te kennen aan een bestuurde, de verplichting heeft om zich uit te spreken telkens haar een daartoe strekkende aanvraag wordt voorgelegd; dat derhalve de uitoefening van de in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalde appreciatiebevoegdheid vereist dat een zorgvuldig optredende vreemdeling die een daartoe strekkende aanvraag indient, minstens in principe de specifieke elementen of redenen doet kennen waarom, naar zijn mening - en met zijn instemming - de minister of zijn gemachtigde toepassing dient te maken van zijn in artikel 51/5, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, besloten appreciatiebevoegdheid; dat van een bestuur dat besluit dat met toepassing van internationale overeenkomsten die België verbinden, België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van een vreemdeling die zich aan de grens of in het Rijk vluchteling verklaart, immers niet kan worden geëist dat het ambtshalve, zonder dat haar ter zake concrete gegevens worden verstrekt of zonder dat deze zonder meer voor de hand liggend zijn of uit de aanvraag tot asiel en de overgelegde stukken blijken, gaat onderzoeken of, indien de vreemdeling instemt, er redenen zijn om te beslissen het verzoek tot asiel te behandelen; dat uit de overlegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partijen op enig moment in de procedure specifieke elementen hebben aangehaald waarbij de Belgische overheid hun asielaanvraag zou dienen te behandelen en niet de Duitse autoriteiten; dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf stellen dat de redenen die zij inroepen, strekken tot staving van de gegrondheid van hun tweede asielaanvraag, met name de “nieuwe feiten die het gezin onderging na hun uitwijzing uit Duitsland”; dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dit geen elementen zijn die uiteenzetten waarom de verwerende partij, in afwijking van artikel 51, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, het verzoek tot asiel in België dient te behandelen; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

**Artikel 1.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 694,10 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op een oktober tweeduizend en twee, door

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**C. VERHAERT.**

**M.-R. BRACKE.**